

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 439/1993-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Kocijančić Erike kao predsjednika vijeća, te Novoselec dr. Petra, Frančula mr. Rudolfa, Primorac Vladimira i Mikor Milivoja kao članova vijeća i stručnog suradnika Lipnjak-Bosanac Zlate kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. Savić Jove zbog krivičnog djela iz čl. 142. i 144. OKZRH odlučujući o žalbi javnog tužitelja podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Osijeku od 15. ožujka 1993. K 129/92, u sjednici održanoj 2. lipnja 1993., saslušavši zamjenika javnog tužitelja Hrvatske Papac Baldu,

p r e s u d i o j e :

Uvažava se žalba javnog tužitelja, preinačuje se presuda suda prvoga stupnja u odluci o kazni, te se opt. Savić Jovi zbog kriv. djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. OKZRH (sada čl. 120. st. 1. OKZRH) utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina i zbog kriv. djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. OKZRH (sada čl. 122. OKZRH) kazna zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina pa mu se primjenom čl. 43. st. 1. toč. 1. OKZRH izriče kazna zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina u koju se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 24. srpnja 1992. do 14. kolovoza 1992.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom oglašen je krivim opt. Savić Jovo zbog kriv. djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. OKZRH (sada čl. 120. OKZRH), za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od petnaest godina i za kriv. djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. OKZRH (sada čl. 122. OKZRH), za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od deset godina pa je primjenom čl. 48. st. 2. toč. 3. OKZRH (sada čl. 43. st. 2. toč. 3. OKZRH) osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina u koju se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 24. srpnja 1992. do 14. kolovoza 1992. Optuženik je presuđen da plati na ime troškova krivičnog postupka 22.000 HRD, na ime paušala sudu 20.000 HRD i na ime nagrade branitelju po službenoj dužnosti 75.000 HRD.

Protiv te presude podnio je žalbu javni tužitelj zbog odluke o kazni i predložio da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu preinači tako da se optuženiku utvrde strože kazne za kriv. djela učinjena u stjecaju, a potom izrekne jedinstvenu kaznu.

Zamjenik javnog tužitelja Republike Hrvatske predložio je da se uvaži žalba javnog tužitelja.

Žalba je osnovana.

U pravu je javni tužitelj kad u žalbi tvrdi da sud prvog stupnja nije pravilno utvrdio težinu počinjenih djela. Kod oba kriv. djela zbog kojih je optuženik oglašen krivim radi se o njihovim najtežim oblicima (ubijanje civilnog stanovništva i ratnih zarobljenika), pri čemu je optuženik pokazao krajnju brutalnost i sadizam. Sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio ličnost optuženika koji je bio do fanatizma zadojen mržnjom prema hrvatskom narodu, hvaleći se pred svojim vojnicima da je i u Sarvašu, Dalju i Belom Manastiru klao nožem i ubijao pištoljem Hrvate, pa čak i žene i djecu (iskaz svj. Đekić Vladimira), a omiljene metode su mu bile da stavi u ruke svojim žrtvama ručne bombe s izvučenim osiguračima i da baca bombe u podrumu u koje se sklonilo hrvatsko stanovništvo (iskaz svjedoka Savić Nedeljka, Savić Jovana, sina Vida, Miletić Milana i Dragojlović Radoslava). Po mišljenju psihijatrijskog vještaka dr. Filaković Pave optuženik je sva djela počinio u stanju prisebnosti i vjerojatno nema osjećaj krivnje za počinjena djela.

Sve te okolnosti opravdavaju izricanje najteže kazne za svako pojedino kriv. djelo, a onda, primjenom čl. 43. st. 1. toč. 1. OKZRH, i izricanje jedinstvene kazne u trajanju od dvadeset godina zatvora u koju se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 24. srpnja 1992. do 14. kolovoza 1992.

Na taj je način ujedno otklonjena i povreda krivičnog zakona koju je počinio sud prvoga stupnja kada je optuženiku izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina, iako s obzirom na utvrđene pojedinačne kazne od 15 i 10 godina zatvora po čl. 43. st. 2. toč. 2. OKZRH nije mogao izreći veću kaznu od 15 godina zatvora.

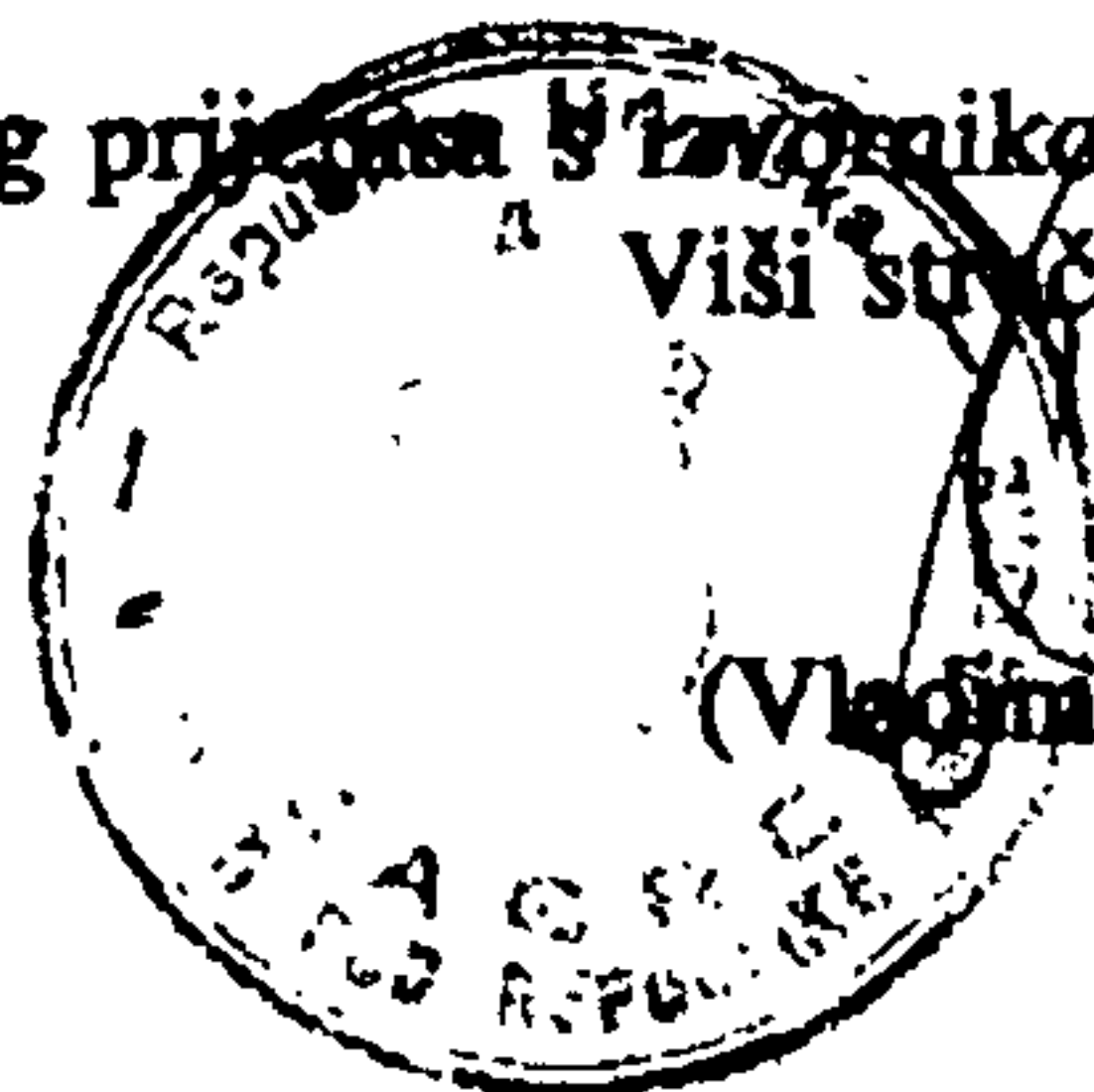
Iz navedenih razloga valjalo je presuditi kao u izreci (čl. 377. st. 1. ZKP).

U Zagrebu, 2. lipnja 1993.

Zapisničar:
Lipnjak-Bosanac Zlata v.r.

Predsjednik vijeća:
Kocijančić Erika v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši stručni referent:

(Vladimir Vuletin)